

[Mølgaard]

Disse aspekter synes vi i retsforbundets gruppe at man skulle overveje nøje i SFs gruppe. Der er mange udviklede problemkredse, som der er brug for at inddrage i analysen, ting, som man åbenbart ikke har inddraget i analysen, forud for at man fremsatte forslaget, men vi vil appellere meget til, at man i SF gør det, selv om det så skulle ske på overarbejdsvilkår.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg må sige, at kommunisterne er positivt indstillet over for, at man skal bekæmpe overarbejde. Vi er også enige i, at man skal have gennemført en sådan ordning, at man ikke kan blive straffet, fordi man nægter at arbejde over. Vi har også den opfattelse i modsætning til venstre, at den betaling, der ydes for overarbejde, ikke forhindrer, at man gennemfører overarbejde i stedet for at lægge arbejdet rigtigt til rette. Der er altså noget, der skal gribes ind over for.

Vi er da også enige i, at folketinget ved deres indgreb den ene gang efter den anden har svækket fagbevægelsens muligheder for selv at løse disse problemer. Men på den anden side er vi noget betænkelige ved det forslag, der ligger her. For det første af nogle af de grunde, der er nævnt, nemlig at det er indgreb i overenskomsterne, og dernæst er det også spørgsmålet, om det administrativt er muligt at gennemføre det på den måde. Der er spørgsmålet om, at man kunne kræve alt overarbejde afspadseret i stedet for at forbyde det. Vi ved udmærket godt, at der alligevel vil være overarbejde, som skal udføres. Det sidste, jeg vil nævne, er punkt 3, hvor man taler om et nyt nævn. Det er vi absolut modstandere af. Det er en, om jeg så må sige, videreudbygning af, en ny gren på det fagretlige systems ramme, som man har lagt herinde, og det kan vi ikke rigtig være med til.

Men vi er altså positive over for selve tanken om at bekæmpe og begrænse arbejdslosheden.

Bolvig (RV):

Ministeren var positiv i princippet. Det er det radikale venstre også, og vi udtrykte også i forårets debat sympati for de synspunkter, der ligger bag ved det fremsatte forslag.

Det er helt nødvendigt, at vi ikke lader noget uforsøgt i bestræbelserne på at bekæmpe arbejdsløsheden, og derfor er der også grund til, at vi behandler det foreliggende forslag seriøst og alvorligt, for kan vi finde en fornuftig løsning dækkende også det private arbejdsmarked, er i hvert tilfælde det radikale venstre villig til at medvirke. Erfaringer fra begrænsning af overarbejde i den offentlige sektor har været gode, og det har skaffet mange mennesker i arbejde. At en begrænsning på det private arbejdsmarked også vil have en beskæftigelsesmæssig effekt er utvivlsomt. Men jeg formoder, at hr. Ole Henriksen erkender, at problemerne og vanskelighederne her desværre for så vidt er langt, langt større, som det også blev fremhævet af hr. Palle Simonsen.

Forslaget burde hedde begrænsning af overarbejde og ikke forbud mod overarbejde, idet et forbud vil medføre alvorlige konsekvenser for den danske produktion.

Som sagt kræver forslaget en omhyggelig behandling, og jeg mener, at vi bør give ministeren og det af ministeren nedsatte udvalg en chance.

Når ministeren fremhæver, at han er positiv i princippet, så har ministeren og alle socialdemokrater jo et stort problem, og det er netop, at det er indgreb i arbejdsmarkedets forhold. Så jeg beder ministeren erkende, som SF og hr. Ole Henriksen åbenbart gør nu, at den tid, hvor folketinget overlød arbejdsmarkedets forhold til arbejdsmarkedets organisationer, én gang for alle er forbi. Jeg håber, at socialdemokratiet og ministeren nu vil komme til samme erkendelse, som jeg forstår at hr. Ole Henriksen og SF er kommet til.

Dette høje ting, der skal varetage helhedens interesser, er langt bedre egnet til at gøre det end arbejdsmarkedets forskellige interesseorganisationer, som ikke er sat her til at varetage helhedens interesser.

Dernæst en idé fra det radikale venstre til såvel ministeren som hr. Ole Henriksen, en idé, vi har fremhævet før, og som vi mener i virkeligheden vil have langt større beskæftigelsesmæssig effekt end forbud mod overarbejde eller begrænsning af overarbejde. Det er et forbud mod akkordarbejde. Akkordarbejde har langt værre sociale og menneskelige virkninger, end overarbejde har. For akkordarbejde nedslider menneskene, og det